

„Štajerca“ ne brani brati. Mislim, da povem najbolj jasno, če zapišem, kako sta se nekega dne na potu iz Laškega trga domov prijatelja, naša rojaka, Dimov Martin in Suha Južina, po domače Igla, poganjala za „Štajerca“ in „Domovino“. Dimov Martin si je po svoji navadi navihal dolge brke, kakor kak cesarski lajtnant, potem pa jo zabrusi prav prepričevalno prijatelju izpod brk: „Ti ali sedaj verjameš, da bode v naši fari Hribarju in njegovi „Domovini“ kmalu odklenkalo?“ Prijatelju Suhi Južini se je ta trditev vendar nekoliko neverjetna zdela; zato je uprl svoj pogled v Martina, rekoč: „Ni mogoče, župnik jo je hotel sicer pregnati in ji je dal ime, da je „liberalna“, pa izgnati je ni mogel. Povej, če veš kaj več, o čem se plete prepir!“ „Nič se ne plete prepir, pa „Domovina“ bode odpravljena iz Št. Lenarta“, reče korajžno Dimov Martin in potisne palico pod koleno držeč jo z obema rokama tako, da je sredi ceste le na jedni nogi stal. Tudi Suha Južina je obstal in gledal začudeno z odprtimi ustami v prijatelja. „No, no, jaz ti to vem, kaj misliš, da hodim zastonj k gospodu v farovž? Pa saj si na Jernejevo nedeljo slišal brati našega župnika pastirski list avstrijskih škofov. Tristo obupanih medvedov! Tam doli v Laškem trgu je kaplan ropotal proti „Štajercu“, da je bilo kaj, „Domovine“ pa ni upal ugrizniti“, pravi prepričevalno Martin, potem pa nadaljuje: „Naš župnik je modrejši in tudi poštenejši. On se ni „Štajerca“ niti z besedico dotaknil. Jaz si take reči prav dobro zapomnim in jih premišlujem; imam dober spomin. Vidiš, župnik Časl je rekel iz prižnice v svoji pridigi, da ne smemo brati „Domovine“ o „Štajercu“ pa ni ničesar omenil! Vidiš, tak je toraj naš župnik, „Domovino“ je zaznamoval s hudobnim duhom zato je ljudje ne bodo več upali imeti. No, Suha Južina, ti si tudi kaj rad stikal po „Domovini“ in vohal po „Slovenskem Gospodarju“, zdaj toraj veš, po čem ti duša diši! Glej, naš župnik ni „Štajerca“ prav nič okrcal, ker je dober list, vsi drugi so manj vredni, naroči si ga toraj tudi ti, ali pa si ga v Laškem trgu pri g. Herman-u izposodi!“ To je bil za Suho Južino treskav dokaz. Nekega dne, ko je v Laškem trgu vzel na upanje pri g. Herman-u blaga, da bi deci hlače zašil, si je kupil tam „Štajerca“ in ga odslej hvali kakor Dimov Martin. Jaz pa dodam to-le: Mnogi vročekrvni naši slovenski duhovniki so po cerkvah pastirski list avstrijskih škofov po svoje zavijali in vmes vtikali, česar v njem niti stalo ni. So pač zviti in z vsemi žavbami namazani ti naši Petrovi ribiči. Lovijo namreč ljudi ne toliko za vero kakor za svojo posvetno moč. Ti ropotajo proti „Štajercu“. Karkoli sem bil doslej bral o takih in enakih pridigah, se mi je Časlova najbolj dopadala, kajti on je kot ljudomil človek in dober gospod priznal očitno „Štajerca“ za dobrega, a „Domovino“ za slabo. Slovenci ravnajte se po njegovih besedah, dobrega zrna so, o pravem času so bile izgovorjene, naj se posejejo po tleh celega slovenskega Štajerja in naj obrode obilo zlatih klasov — prave pameti. Do zdaj je romal „Štajerc“ v 14000 istisih, zanaprej ga naj bode 20000 in še več! To bode lepa setev in zlata, bogata žetev. —

Kmečkinsin. — (Opomba uredništva: To le dopis sodijo naj o njem bralci sami.)

Zunanje novice.

Slamnat tat v kuhinji. Kuharice v restavraciji ljubljanskega kolodvora so se dne 21. maja zjutraj strašno prestrašile, ko so odprle kuhinjo in pri mizi zagledale možkega, ki je držal v roki kos papirja. Zakričale so, da so se zunaj vsi fijakerji, speči v svojih vozih, zbudili. Ženske bile pa so še toliko previdne, da so kuhinjska vrata za seboj zaklenile, da bi jim tat ne ušel. „Tat je v kuhinji“, je kričalo vse na vs križ, in vse je vrelo skupaj, policaji, fijakerji in kar je še bilo blizu. Zastržili so vse vrata in okna, da bi jim tat ne ušel. Potem jih je pa nekdo dobilo korajžno, in ti so se podali s policaji v kuhinjo. Tat je še vedno stal za mizo, in držal listek v roki ne da bi se le ganil. Tudi potem se ni ganil, ko ga je policaj pozval da naj pove, kdo da je, in kje hoče v kuhinji. Tat je imel na glavi cilindar, na sebi lepo belo srajco z visokim kolirom, belo kravato in frak. Ker le ni ničesar odgovoril in se ni premaknil, planili so trije najbolj korajžni korenjaki k njemu in ga zgrabili za vrat in roke. Toda o joj, hitro so ga spustili in počili v smeh, kajti otipali so, da je tat bil le — slama, na katero je bil oblekel neki šalji v gori omenjeno obleko. Smeha pa še je bilo več, ko so fijakerji zanesli tega „tata“ nekemu svojem tovarišu, kateri še je vedno spal na svojem vozu, v voz, in so tega tovariša hitro dozvali, naj vstane, ker ima nekega gospoda v vozu. Fijaker skočil gor in se globoko prikloni, gospodu v cilindru in fraku, ki je sedel v njegovem vozu, ter ga vprašal najprej po nemškem, kam da se hoče peljati, potem ko ne dobi odgovora, po slovenskem. Gospod pa ni ničesar ne odgovori. Zdaj še zbere fijakar vso svoj italjanščino skupaj in ga vpraša po italjanskem, kam se želi peljati. Toda nobenega odgovora! Ves besen torej skoči v gospoda in vidi, da je s slame. Drugi so se mu smejali, on pa vrže svojega gospoda z voza na tla. Pa kmalu si vse drugač spremisli. „Gospoda s slame sleče, shrani njegovo obleko v svoj voz, potem pa se hitro odpelje z obleko, misleč si: „Kdo se smeje zadnji, ta se najboljšje smeje.“

Pravi prijatelj. V Parizu so zidali veliko palačo. Na visokem in slabem odru (ruštu) je stalo mnogo delavcev. Ker pa so na oder nanosili preveč kamenja in drugih za stavo potrebnih reči, podrl se je, in vse je padlo globoko na cesto. Samo dva prijatelja nek mladenič in nek mož srednje starosti, sta obvisela na trhli lati. A tudi ta je začela pokati od prevelike teže. Tedaj reče starejši delavec svojemu tovarišu: „Prijatelj, oba ne bode hlod zdržal. Eden se mora spustiti. Za tebe je bolj škoda kakor za mene, ker si še mlad. Pa prosim te, usmili se moje žene in ubogih mojih otročičev!“ Mladenič se je milo nasmehnil in se z besedami: „Z Bogom prijatelj!“ spustil na cesto, kjer je mrtev obležal. Očeta pa so pozneje srečno rešili.

dopis.

vraciji
zjutraj
i mizi
apirja.
eči na
o pre-
da
ričalo.
jakerji
ta in
nekaj
hinjo.
roki,
l, ko
n kaj
a sebi
to in
aknil.
nu in
so ga
e tat
ljivce
ko
jemu
rojem
naj
skoči
in v
praša
stem,
a ni-
svojo
m se
a to-
gi so
voza
oda“
po-
Kdor
lačo.
nogo
enja
in
elja,
obvi-
pre-
ova-
nora
er si
ogih
l in
esto,
čno

Kdo je tašča? Neki pariški list je razpisal nagrado 20 frankov za najboljšo pojasnilo tašče. Odgovorilo se je med drugim: Tašča je osat v svatovskem šopku. — Grenka kaplja v piskrčku zakonskih sladkosti. — Bacil za zakonske ločitve. — Damoklejev meč nad zakonsko srečo. — Madež na poročni pogodbi. — Zglasili so se pa tudi zagovorniki tašče ter so dejali: Tašča je jagnje, ki nase jemlje grehe mladih zakonskih. — Tašča je najbolj obrekovana žena. Tašča je poštena žena, ki je na slabem glasu. — Brez tašče bi ne mogli živeti površni humoristi. — Tašča je lèp (lim), ki družijo mlada zakonska. — Tašča je desna roka mlade gospe ter finančni nadzornik možev. Pametna tašča je previdnost za mlada zakonska in angel varuh za njune otroke.

Pijano mesto. V mestu Nitonu na otoku Wight so pred dvema tednoma jako popivali. Francoska ladja „Russie“ se je razbila ob pečine in ves tovar iz barke — 90 sodov dobrega vina — so morski valovi izvrgli na obrežje. Takoj so prihiteli otočani k redkemu plentu ter pili več dni, kar jim je „božja volja in previdnost“ poslala. Povsod so se valjali ter opotekali pijanci, nekateri so se prepirali, drugi topli, tretji v pijanosti jokali — dokler niso prišli obrežni stražniki, da pogledajo, kaj se godi. A našli so le nekaj praznih sodov, kajti česar niso mogli prebivalci izpiti, to so jako varno poskrili.

Gospodarske stvari.

Kaj je vzrok da so se začeli na nekaterih marelicah sušiti vršički: Tako poškodovanje letošnjih mladik povzroča na marelicah hrošec obrezač, ki razgriza mladiko pri veji, da listje potem ovne in se potem mladika tudi posuši. Sredstvo proti temu škodljivcu je pobiranje hrošča zgodaj zjutraj, ali v oblačnem vremenu, in pobiranje ter zažiganje suhih mladik. Mladike marelic pokončuje na podoben način tudi gosenica nekega ponočnega metulja, kateri leže jajca enake našim moljom.

Imam novozasajen vinograd, ki do njega vodi le steza, ter moram vsled tega ves gnoj znositi. Rad bi napravil vozno pot ter bi dotični svet odkupil ali pa plačal odškodnino, pa sosedje stavijo nezaslišane cene. Kaj mi je storiti? Odgovor: Na podstavi zakona iz l. 1898., zadevajočega se dovoljevanja poti za silo, morete sodnijskim potom priti do potrebnega kolovoza. V prošnji na okrajno sodišče je zahtevana pot popisati, povedati je njena vrsta in mera, katastrofno število in kako so obdelane te nepremičnine. Navesti se morajo stan, in stanovanjska njih lastnikov, ter so razložiti vzroki sprožene zahteve. Če so nepremičnine predmet zemljiške knjige, je navesti tudi vložke zemljiške knjige. Kako je prošnjo vložiti, v kolikih izvodih, in kakšno je nadaljno postopanje, je popisano v imenovanem zakonu.

Kako zabranimo, da plemenski biki ne postanejo hudobni. Pogostokrat se dogaja, da mora živinorejec bika, ki je postal hudoben, predčasno oddati, zakaj žival je postala nevarna vsem, ki imajo ž njo opra-

viti. Če je žival plemenite krvi, potem ima lastnik veliko škodo. Mnogokrat je napačno ravnanje in draženje vzrok, da bik postane hudoben in svojemu strežniku nevaren. Zato naj onemu, ki opravlja bika, nikoli ne pride na misel, da bi ga dražil, pa tudi nikomur drugemu naj ne dovoli, uganjati z njim nepotrebne burke. Ravno tako naj bo oskrbovalec plemenskega bika zelo previden, kadar ga kaznuje. Prijazno, pa resno ravnanje je nasproti biku najbolj umestno. Kakor uči skušnja, ostane bik krotak, ako ga že od mlada navadiš, da se da voditi na verigi. Tudi je svetovati hlapcu, kateremu je bik izročen v oskrbo, da ga skuša privaditi na svojo osebo s tem, da mu večkrat pomoli kosec kake slaščice, na pr. osoljenega kruha, na ta način mu postane mladi bik zelo udan. Ko se je bik po plemenitvi vrnil v hlev, tedaj mu tudi ponudi nekoliko soli, kruha, pest detelje ali dobrega sena. Če tako ravnaš, pojde veliko rajši v hlev, in se ne bo izlepa upiral na potu v svojo stajo. Skakališče naj bode na takem mestu, da ga bik lahko takoj ugleda, ko stopi iz hlevnih vrat. Ko se vrača v hlev, naj ima hlevne duri pred seboj. Zelo zoprno in nevarno je, če mora žival preiti še okoli par oglov, predno zagleda skakališče. Če namreč bik ne zagleda takoj krave, postane zlovoljen in napade strežnika. Zelo priporočamo gospodarjem tudi vprego plemenjakov. Vpreženi biki ne postanejo nikdar tako divji in nepokorni, kakor oni, ki samo takrat pridejo iz svoje staje, kadar kdo prežene kravo. Na vsak način pa je treba mlademu biku vtakniti skoz hripelj nosni obroč, predno se rabi za plemo.

Naše dopisnike prosimo potrpljenja, ker nismo priobčili vseh dopisov. Toda pri nas velja tudi rek: „Kdor prej pride, prej melje“. Nekateri ostalih dopisov priobčili bomo prihodnjič. Prosimo, pošiljajte dopise vsaj 3—4 dni pred tiskom!

Loterijske številke.

Trst, dne 17. maja: 2, 82, 3, 24, 48.
Gradec, dne 24. maja: 67, 17, 14, 32, 33.

Ženitna ponudba.

Mož v najboljših letih, posestnik, trgovec, krčmar, tabak-trafikant, katerega posestvo leži tik farne cerkve in je vredno čez 7000 gold, želi v zakon primerno ženo, katera ima premoženja 5 do 6000 kron in je slovenskega ter nemškega jezika zmožna. — Ponudbe pod naslovom „Srečno življenje“ na upravnishvo „Stajerca“ 569

Gospodinjo

ki se razume na gospodinjstvo srednjega premoženja, je stara okoli 30 let, ima okoli dva tisoč kron denarja, bi rad vzel za ženo 30leten mož, ki ima tri tisoč kron premoženja. Stanuje v plujskem okraju. Pismene ponudbe naj se pošiljajo pod naslovom: „J. P. upravnishvo „Stajerca““ 568

